

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

**Avrupa'da çocuk işçi sayısıyla birinci,
çocuk gelin sayısıyla ikinci ülkeyiz.**



Kuzey Kore, ABD'yi uyardı: "ABD'nin uçak gemisini tek atışta batırabiliriz."



Türkiye'de çalışan çocuk sayısı 2 milyona yaklaştı.



Taksim'de 1 Mayıs kutlmalarına yine izin yok...



Katarlı iş adamları Türkiye'deki şirketleri satın almaya devam ediyor.



Suudi Kralı, oğlu Halid'i ABD Büyükelçisi olarak atadı.



UYKUŞUZ



Normal şartlar altında, turistik geleneksel kıyafetler içerisinde gezen, oturduğu yerden abuk

subuk hikâyeler uydurarak tarihçilik yaptığını zanneden, her üç lafından ikisi akla, mantığa ve izana aykırı bir adamı ziyaret ettikten sonra doktoruna durumunun nasıl olduğunu sorarsınız. Bavyera'da Oktoberfest dışında deri pantolonlarla ortalıkta dolanıp "Kaiser Wilhelm aslında Portekiz ajanı, Bismarck'ı masonlar devirdi," diye söylenen; Fransa'da Napolyon kılığında dolaşıp "De Gaulle Stalin'in adamıdır, Cezayir hep bizimdi," diye gezen adamlar ilgili ülkelerin ruh ve sinir hastalıkları hastanelerinde ağırlandıkları.

Yeni Türkiye'deyse karikatürü yapılamayacak kadar abartılı saçmalıklar yayan bir adamın Saray'larda ağırlandığını görebilirsiniz.

Normal şartlar altında, iki milyon çocuğun sokakta parkta oynamak, okulda derse girmek yerine fabrikada, atölyede işe gittiği, çalışmak zorunda olduğu bir ülkenin ciddi bir çocuk işçi sorunu vardır. Ama **Yeni Türkiye'de** giderek normalleşen çocuk işçilerin sayısının iki milyon olmasının, bir çocuk işsizliği sorunu olarak kabul edilmesine ramak kalmıştır. Neyse ki **Yeni Türkiye'nin** muteber siyasetçileri, çocuk bayramlarında falan ayakkabılarını ayakkabı boyacısı çocuklara boyatarak çocuk işsizliğinin önüne geçmeye çalışmaktadır.

Normal şartlar altında, çocuklara armağan edilen bir bayramda, hele geleneksel olarak çocukların biraz tırt da olsa bir günlüğüne önemli makamlara oturtulduğu bir ülkede söz konusu bayram çocuklara ileride neler yapabileceklerini, neler başarabileceklerini göstermeye de yarar. Ama **Yeni Türkiye'de** çocuk bayramı küçük kız çocuklarına kına gecesi yaptırılarak kutlanır zira **Yeni Türkiye'nin** geleceğin kadınlarına uygun gördüğü tek büyük başarı gelin olmaktan ibarettir.

@baris_uygur

Referandumda beklediği oy oranını yakalamayan AKP'de parti içi temizlik operasyonu başlıyor.



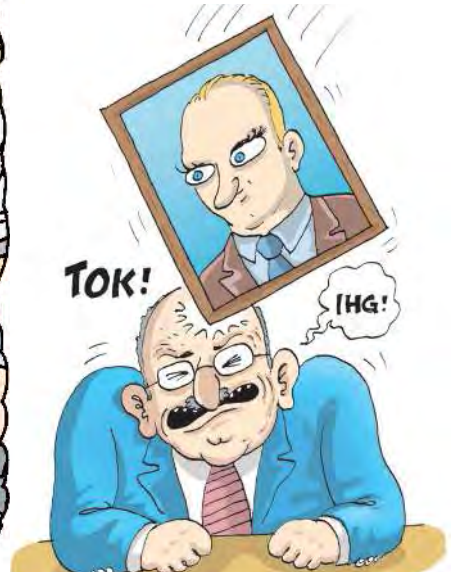
ARTIK GÖLGEMİ DE PARTİDE İSTEMİYORUM Bİ UZUYOR Bİ KISALIYOR SİNİR EDİYOR BENİ ...

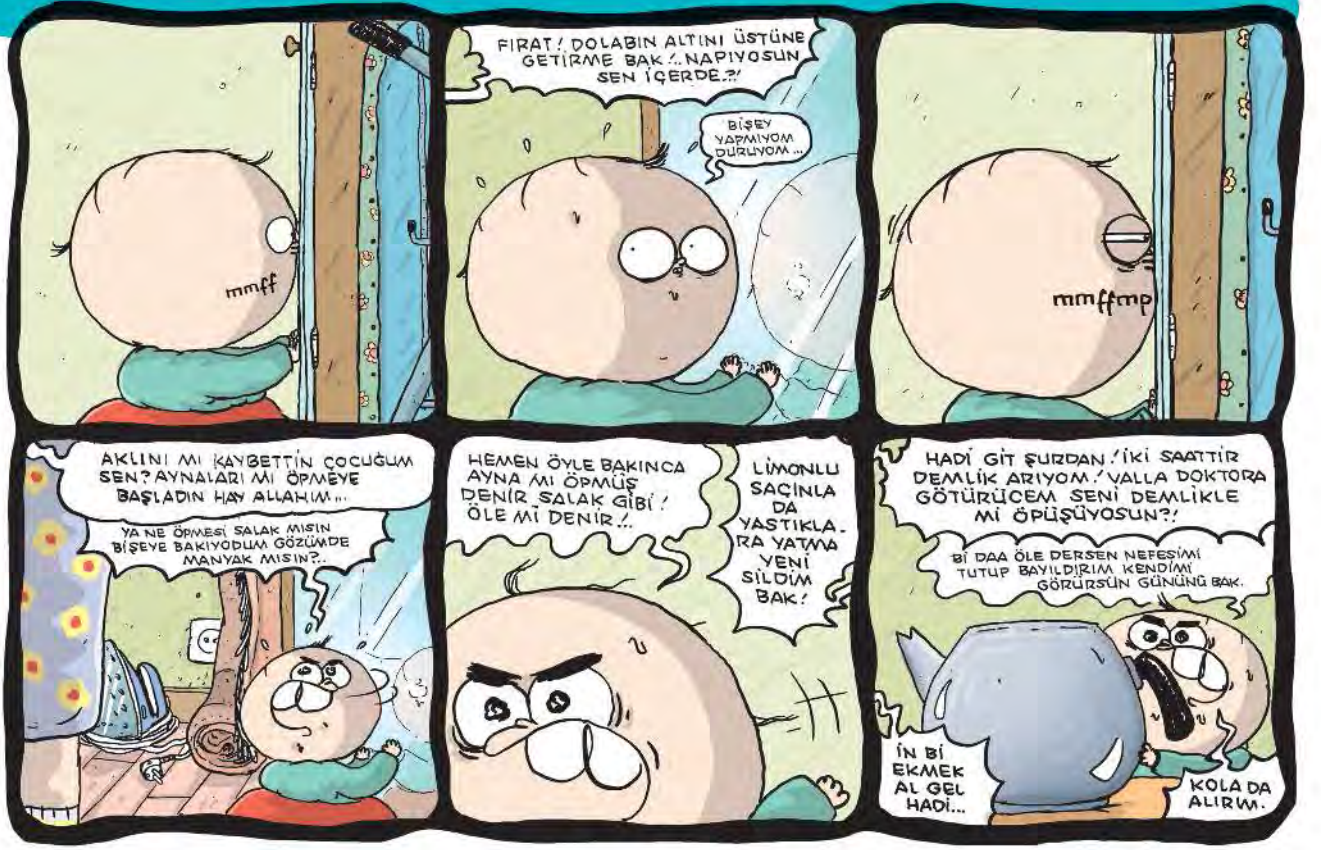
ATIN BUNU DA PARTİDEN ...

Kadın haklarını yok sayan Suudi Arabistan, Birleşmiş Milletler Kadın Hakları Komisyonu'nun başına seçildi.



TBMM Başkanı İsmail Kahraman, 23 Nisan özel oturumunda Atatürk'ün adını anmak yerine "tarihi şahsiyet" demeyi tercih etti.





BEN ALPAY ERDEM

Merhaba.
Ben çocukken, mahallede öyle evin önünde, ama biraz da uzaklarında oynarken öyle, bu arada ne güzel günlerdi o günler, renkler hep sarıydı, turuncuydu, zaten bir şey turuncuysa o şey güzeldir, sarıysa güzeldir, güzeldi o günler, evin önünde öyle oynardım, bazen tek başıma, bazen de arkadaşlarla, oynardık öyle, oynarken öyle, bazen annem pencereye çıkar, hiddetle, "Alpay eve gel" derdi, "çabuk eve gel sen" derdi. Bu tehditvari çağırış beni fazlasıyla tedirgin ederdi. Eve giderken hep kurardım kafamda, "acaba ne kabahat işledim" derdim. Eğer işlediğim kabahatin farkındaysam çok üzülmezdim. İşiteceğim azarın derecesini bilirdim çünkü. Bir şeyi bilince pek üzülmiyorsunuz. Ne olursa olsun. Bilince insan ona hazır oluyor, içi bir rahat oluyor. Ama bilmemek çok kötü. İnsanın neyle karşılaşacağını bilmemesi çok kötü. Kafanda kur Allah kur. Bitmezdi o yol eve gidene kadar. Halbüseyse ya. Bu arada halbüseyi de kullanmayalı yıllar olmuştu. Özlemişim halbüseyi. İnsan bazen bir kelimeyi bir çağırı da olmaz olsundu ama oluyordu işte. Çok korkarak gittiğim zamanlarda genelde hiçbir şey olmuyordu. Ben eve gidene kadar siniri sönmüş oluyordu annemin. Bazen de hiç umursamadan gidiyordum eve, zılgıtın en alasını yiyordum. Galiba umursamadığım için oyalana oyalana gittiğimden

çok koşuyordu annem, o da olabilir bak. Haddinden fazla bekliyordu çünkü. Sen kimsin şebek, koskoca kadını evde beklet ha beklet, kimsin sen. Öyle işte. Güzeldi o günler. O günlerin turuncusunu asla unutamam. Sarısı da çok güzeldi ama turuncusu gerçekten bir başkaydı. Yanıyordu o turuncu.
Yaz berelileri yaz gelmediği için çok üzgün.
Caterpillar dediğin de ancak butterfly olurdu.
Yine çocukken, bu arada düşünüyordum da ne güzel bir çocukluk yaşamışım, iyi ki yaşamışım öyle bir çocukluk, anlattıkça anlattıkça gözlerim güzelleşiyor, futbol oynuyordum ya ben çocukken, lisanslı misanslı, oynaya oynaya öyle 14-16 takımına kadar oynadım öyle, bazen de 12-14 takımının hazırlık maçları oluyordu, bazen de 11 kişi çıkmıyordu, yetmiyordu yani oyuncu, hoca takviye yapıyordu bizden. Bir maçta beni aldı, sol bek Sedat'ı aldı. Karşı takım da var bu arada yaşı büyükler. Maç da Başbüyük'te oynanıyor. Şaka olsun diye kafiye olsun diye şey yapmıyorum, gerçekten de öyle. Yaşı büyüklerin Başbüyük'te bir kışıması olarak düşünün bunu. Ya da hiç düşünmeyin saçma çünkü. Bütün saçma şeyleri ben düşünüyem istiyorum. Bütün saçma şeyleri düşünmek hep bana kalsın. Hatta o hak sadece bende olsun. Olsa şahane olurdu ama olmuyor işte. Neyse, ne diyordum. Diyememelere başladım yine. Senede bir iki böyle net diyemiyordum. Hah, o maçta, Başbüyük'te, biz yaşı büyüklerin de araya karıştığı mücadelede, skor olarak 10-0 galip geldik. 5 gol attım, 3 asistim var. Sol bek Sedat domino. Biz bizim takımın yaşı büyükleri olarak olağanüstü iyiyiz. Karşı takımın yaşı büyükleri tırt. Madem ki yaşın büyük, takımına bir katkı olsun, şu Başbüyük'te. Başbüyük'e öyle turistik geziye gelmişler sanki yaşı büyükler olarak. O maç öyle bir zaferle sonlandı. Bir hafta sonra yine adam lazım oldu 12-14 takımına, hoca Sedat'la beni takviye etti yine. Maç Selimiye'de. Takım ısınma hareketleri yapıyor, Sedat'la birlikte kasıla kasıla yanlarına

vardım, "kurtarıcılarınız geldi" dedim. Sedat, "ben öyle bir şey iddia etmiyorum" dedi hemen. Buz gibi bir hava esti takımda. Neden öyle bir şey söylediysem hemen şey gibi. Yaşım büyük belki ama hiç olgun değilim. Sedat olgunmuş bak. Maç başladı. Asla pas vermiyorlar bana. Top ayağıma geldiğinde de boşa çıkmıyorlar kesinlikle. Ne bana pas veriyorlar, ne benden pas istiyorlar. "Ne cenazeme, ne cenazeme" yapıyorlar resmen. Bitmek bilmeyen korkunç bir maçtı benim adıma. Sedat'a karşı bir tavır yok ama benden nefret ediyorlar. Kurtarıcı'yım, al sana kurtarıcı. Maçın skorunu hatırlamıyorum bile. Öylesine unutmak istediğim bir gündü çünkü. Gerçi ben o lafı şaka gibi şeyapmışım ama hiç kabul görmedi. Şimdi düşünüyordum da, az bile yapmışlar. Kurtarıcı ne lan. Takım olmak diye bir şey var. O gün Selimiye'nin toprak sahasına nasıl gömdüler beni bilemezsiniz. Korkunç bir gündü.
Sarımsaklar filizleniyor.
Bu arada Hazar kedilerle büyüye büyüye kedi gibi oldu. Masadan hafifçe eliyle ittire ittire bir şeyler yere düşürmeler, kablo kemirmeler. Resmen kedi gibi oldu çocuk, kedi oldu. Hafif bir ayaklanma da başladı ama tam bir yürüme yok henüz. Kafası çok ağır basıyor bence, o yüzden. Taşması çok zor o kafayı. Bir de Hazar dokuz buçuk aylık belki ama kararlarını resmen kendisi alıyor. İlaç yazan doktorun masasını dağıtıyor, "yazma olm bak" der gibi, aşı olacağı zaman veriyor kendini ishale, aşı da yaptırmıyor. Çohacayıp bi çocuk.
Hoşça kal.

"sahne 2017"
28 Nisan Cuma / BKM Mutfak Sahne / Saat: 21.30 / bilgi: 0212 327 72 00
29 Nisan Cumartesi / İzmir Alsancak Sardunya / Saat: 21.00 / bilgi: 0541 368 82 80
30 Nisan Pazar / Fethiye Garaj Pub / Saat: 21.00 / bilgi: 0505 227 53 33
1 Mayıs Pazartesi / Datça Dadyadost / Saat: 21.00 / bilgi: 0252 712 45 55
3 Mayıs Çarşamba / İzmir Buca Rec / Saat: 21.00 / bilgi: 0537 960 19 65
4 Mayıs Perşembe / Bursa FSM no:non / Saat: 21.00 / bilgi: 0224 246 50 06

Sandık İçi

ERSİN KARABİLUT

Sene 2002. İlk gözağrım Pişmiş Kelle ve irili ufaklı iki üç dergiden sonra bi şekilde Lombak'a kendimi kabul ettirmişim. Hayranı olduğu inanılmaz sanatçılarla birlikte çalışma şansı elde etmiş, fakat özgünlüğü bulamamış genç bi insanım. Sevgili abim Kenan Yazar'a duyduğum hayranlıktan herhalde, sadece onun tarzında işler yapmanın doğru olduğuna inanıyorum (İlk yazıp çizdiğim Yeraltı Öyküleri'nde bi dolu Kenan Yazar ögesi var misal) Derken içinde olduğum grupta, Leman'dan ayrılan başka bi grubun birleşip haftalık bir dergi yapacağı söylentisi kulağıma geldi. Nedense çok salak bi refleksle **“mis gibi Lombak'ta çiziyoduk, neymiş şimdi bu”** falan diye atarlanmıştım, ne haddimeyse artık. Üstelik ismi de Penguen mi olucakmış neymiş? **“Bu ne lan”** demiştim, **“sırf Selçuk Erdem penguen çiziyo diye derginin ismi o mu olucak?”**

Bahadır Baruter bu yeni haftalık dergiye köşe çizmemi istediğinde ise anında o tripli ve sözde ilkel halime satış koyup **“Abi ne demek, tabii ki çok isterim”** dedim. Fakat bi yandan da içim inanılmaz huzursuz. Çünkü haftalık dergi bu, boru değil. Hele öyle tarama marama kıl yün yapıyosan bütün hafta masa başında oturcaksın demek oluyo bu. E kendime de güvenmiyorum açıkçası. Gittim Bahadır Abi'ye anlattım bu duygularımı. Dedim ben bulamıyorum bişey. O da zaten benden henüz fikir beklemediğini (toy ve mal olduğum için herhal), Metin Üstündağ'ın bana espri vereceğini ve onları çizmemi istediğini söyledi. Allah dedim çok iyi, hiç konu düşünmeden sadece çizicem.



Fakat espriler bi geldi, normal met-üst esprisi. Yani Metin Abi çizse gayet güzel, ama ben onları neye çeviririm kestiremiyorum. O zaman Memo ve Oky çok iyi bişey yapıp bana “sen kendin haftalık bişey bulmaya çalış, öteki türlü çok acı çekebilirsin” dediler. Ben de kafa iyice karışık bi şekilde kimseye haber vermeden bastım Datça'ya gittim. Kendimi dinliyim hesabı.

Yeni dergi çıkmıştı ama içinde ben yoktum. Döndüğümde derginin 4. Sayısına **“Sandık İçi”** diye bi sayfa çizdim. Yayınlandı falan. Dur dedim bi tane daha çiziyim. Baktım dergide birileri **“fena değil devam et”** diyo, hadi dedim 4 hafta çizer sonra bırakırım. Yok yok güzel oluyo dediler. Şaka sandım ama gerçekmiş, beğeniyomuş okuyanlar. E hadi madem az daha çiziyim dedim. Derken biraz daha. (Ve gördüğünüz gibi 15 yıl oldu.)

O zaman bulduğumuz bina, henüz içine edilmemiş istiklal caddesi üzerindeydi ve arka tarafında da inanılmaz güzel bi boğaz manzarası vardı. O balkonda hem Emrah'ın esprilerine kahkaha attım, hem de Sezen Aksu dinleyerek aşk acısından ağladım. Evde durmayı sevmiyodum, dergi evim olmuştu. Yastığım battaniyem her şeyim ordaydı. Çalışırken film dinleme olayını da orda keşfettim. Ama yani ne biliyim, asansörde bok da gördüm. Kim yaptı bilmiyoruz, çok deli bi çocuk vardı ondan şüpheliyim ben ama tabii delilim yok. Tek delilim olan kaka da herhalde çürüyüp gitmiştir. Neyse yani iyisiyle kötüsüyle benim için çok özel zamanlardı işte.

2007 yılında biz bi grup arkadaş ayrılıp daha kendimize ait bi dergi yapmaya karar verdik. Bunun hem ekonomik, hem de mesleki ilkesel sebepleri vardı. Açıkçası benim sebeplerim daha çok **“26 yaşına gelmişim, bu meslekte bi adım daha atmak istiyorum”** tarzı şeylerdi. Ayrıldığımızın haberi duyulunca da internette falan çok dedikodu döndü. Kavgalıymışız falan filan. Yoktu oysa öyle bişey. Toplantı talep ettik. Oturduk sohbet ettik, beraber duygusal anlar yaşadık, tokalaşıp sarılıp ayrıldık.

O günden beri çok istisnai durumlar dışında Penguen'i her hafta sektirmeden alırım. (Uykusuz'u da bayiden alıyorum ben bu arada) Biz ayrılınca oluşan boşluğu inanılmaz iyi bi şekilde doldurup, yeni bi döneme girdi o zaman Penguen, ki bu büyük bi editöryel başarıdır söylüyim. Bir anda piyasada iki tane dolu dolu dergi oldu. Bi yandan Leman gibi bi büyük abi zaten var (onu da her hafta alırım, aksatmam) falan derken çok çekışmeli bi döneme girdik. Bence o enerji herkese çok iyi geldi. Biz bu esnada bi sürü panele manele gittik, nedense hep **“çok büyük husumet varmış aranızda?”**, yok efendim **“düşman olmuşsunuz?”** tarzı dedikodusal sorular sorulurdu.

Şöyle söylüyim, eski bir iki minik sürtüşme dışında (ki kötülüğün, adiliğin, karanlığın tillahını çok sonradan hiç beklemediğimiz başka yerden gördük, o sürtüşmeler neymiş ki) aramızda zerre kadar problem yoktu. Ben her hafta Penguen'i alır önce Ortam'ı okurum, sonra Bobo'yu, ardından Cem'in yıllardır bir kez bile temposu

düşmemiş köşesi Her Şey Olur'u, ve sonra sıradan hepsini.

İşte kuruluşunda ve sonraki beş güzel senesinde parçası olmaktan gurur duyduğum, sonraki on senesinde de okuru olduğum Penguen dergisi şimdi kapaniyo arkadaşlar.

Bunun ne demek olduğunu anlamayanlar, meseleye **“Asdasfafsfsj kötüydü zaten, kapanırsa kapansın lan skerlersss :)))”** şeklinde son yıllarda artık Türkiye klasiği olmuş **“gaddar dobralık”**la yaklaşanlar bu yazıyı okumayı hemen bırakabilirler. Fakat sanırım onlar bazı şeyleri zaten çoktan bıraktılar.

Güçlüyü arkasına almış bazı televizyon kanalları tutup kaç senelik mizah dergiciliği geleneğini hedef gösteren haberler hazırladılar. Profesyonel insanlarla çalıştıklarından, dinlerken ingiliz ajanı olduğumuza, çizgilerle din düşmanlığı yaptığımıza falan az daha ben bile inanıcaktım. Ama bunlar daha piyasada peydahlanmadan yıllar önce, ben taa lisedeyken, Pişmiş Kelle dergisinde okula başörtüsüyle alınmayan İstanbul Üniversitesi öğrencilerini savunan karikatürler çiziyodum. Bileğimin hafızası çok şükür yerinde.

Gel gör ki normal bir ülkede, böyle şeylerle suçlandığında tekzip yollaman, dava açman gerekir. Biz bu davayı savunucak çapta bi avukatın parasını bulamadığımız için hiç bişey yapamadık. Muhtemelen Penguen de aynı ekonomik durumdaydı ki şu an kapaniyo.

Bazen tvtirda ya da orda burda görüyorum, **“lan dergi yapıyosunuz, bu zam da neyin nes? Elektriğe mi zam geldi? Almıyorum!”**

Görüyoruz, almyosun. Fakat senin göremediğin şey şu: Bir derginin masrafları zannettiğinden çok daha fazla. Kağıt, baskı, bunlar hep dolarla dönen işler. Dağıtım ayrı bi mesele, yazar çizerlerin telifleri, mutfakta demliktteki çay, bilgisayardaki lisanslı fotoşop derken ortaya toplamda ciddi miktarlar çıkıyo arkadaşlar, bildiğiniz gibi değil. Hele reklam almyosan, arkada büyük bi kuruluş yoksa, bi de tepende seni dikizleyen büyük bi güç varsa çok ama çok zor iş.

“Falanca gitti, o zaman almyorum” dediğiniz adam için bize kızyosunuz ya bazen, hah, o bizim kararımız değil ki, adamın istediği parayı veremiyoruz, o yüzden gidiyo. Ha yaptıkları çok değerlidir bu insanların, ve talep ettikleri paraları da keşke kazansalar. Ama yok ki be kardeşim. Sanki Penguen Dergisi, Uykusuz Dergisi böyle başında bi takım zalimlerin olduğu, **“hahaha şuna artık çizdirmeyelim hahahaha”** diye zevk çığlıkları atılan yerler değil yani.

Normalde ben bu tür konuların dillendirilmesini pek doğru bulmazdım. Yıllardır zor durumdayız yani biz ama ucu ucuna idare ediyoduk. Şimdi hepten zorlaştı. Sanmayın ki Penguen gider de Uykusuz kalır: Girgir'i zaten (bence bahaneyle) kapattılar. Hortlak'ı da maalesef devam edemedik kapattık.

İşin acı tarafı ne biliyo musunuz? Dergiden bi çizer arkadaş anlatmıştı, eşiyile son yıllarda bizim gençlerin çok sevdiği bi yerli diziyi izliyolarmış. Arkadaş bi bakmış, dergide çizdiği bi espriden koca bölüm yapmış adamlar. Eşi de gayet iyi niyetli bi şekilde **“baksana onlar da senin gibi düşünülmüş”** demiş. Akla çalıntı olacağı fikri bile gelmiyo yani, sonuçta koskocaman dizi. (Bu arada 'bi çizer arkadaş' dediğim gayet iyi bildiğiniz biri, belki eşi öyle söylediğinin bilinmesini istemez diye adını yazmıyorum) Keza bi başka karikatürist arkadaş da aynı dizinin yazarlarından birine **“yahu bizim esprileri yapıyosunuz hep”** dediğinde adam **“napalım abi seviyoruz”** demiş, olaya gel.

Bana da yıllar önce bi yönetmen geldi, dedi ki senin şu öykünün filmini çekmek istiyorum. Adama **“bu öyküyü olduğu gibi çekerseniz çok kötü olur, o yüzden ya haklarını satın alıcaksınız benden, ya da benden senaryo halini isteyebilirsiniz”** dedim. Yok aynısını çekicez böyle çok iyi deyince sırf yapılmasın diye saçmasapan bi fiyat söyledim, aman kalsın dediler tabii. Aradan bir iki sene geçti, bi baktım benzer bi film çekilmiş. İşin komiği, o filmdeki çizimler için de beni aramışlardı öncesinde ama çizmemiştim. Sesimi çıkartmadım çünkü dava açsan kazanamazsın, **“ne alakası var biz bulduk bunu”** diyebilcekleri kadar da farklı gözükiyo çünkü. Çok şükür ki bir kaç okur benim hissettiğimi hissedip mail atmıştı da paranoyak olmadığımı anladım.

Tabii ki dünya çok hızlı değişio ve yeni dünyaya ayak uydurmak, bi şekilde telefon ve tablet ekranlarında olabilmek gerekir. Fakat ben hep talep edildiği gibi, basılmış derginin pdf halinin sayfa sayfa ekrana koyulmasının yapılması gereken değişiklik olduğuna inanmıyorum. Bu kesinlikle bir geçiş dönemi ama sadece teknolojik bir evrim gibi görmemek gerek. Dergi almak bir zevk meselesidir. Bir dünya görüşü meselesidir çoğu zaman. Hayatımızda, özellikle bizim gibi kafası karışık ülkelerde, korumamız gereken şeyler var. Eğer çok geç olmadan korumamız gerektiğini anlamaz ve varlığını sürdürmesine katkı sağlamazsak, bu şeyler **“yhaaa inanmıyorum yaaaa, güzel olan herşey neden tek tek gidiyo yhaaa :((((”** şeklinde bi tvite dönüşür, size iki ritvit getirdikten sonra da uzayda sonsuzluğa karışır.

“Nooldu düdük dergin satılmıyo diye zırlıyosun galiba :)” şeklinde yaklaşıkçaklar olacaktır. Öyle düşünüyosanız biraz yanlış anlamış olabilirsiniz, zira ben başka şeyler de yaparım. Ama gönlümün efendisi mizah dergileri ve onların hayatımıza kattığı şeyler bir bir gider. Şanslıysanız ne kattığını çok sonradan anlarsınız, yoksa onu da anlayamazsınız. **“Penguen kapaniyor”** haberinin altındaki yorumların biri şöyleydi misal: **“hayatımda alıp okumuşluğum yoktur, bunları okuyanlar da ne anlar bilmem ama bu hafta bi tane alalım bari (ALMADI)”**

O günlük hayatına kadar girmiş **“yapamadı/edemedi”** kalıbı bile Yiğit'in karikatüründen, haberi bile yok. İroninin böylesi.

Şunu da söylemek isterim, suçlanıçak kimse yok burda. Bunlar toplumsal durumların neticesi. Sadece internet vs değil yani. Hem belki bugün birileri çok inanılmaz dergiler yapar, çok satılır ve onun gibi bi sürü dergiler çıkar. Keşke olsa. Bunu içtenlikle yürekten istiyorum. Sadece şu an elimizde hala bazı küçük güzel şeyler var. Mizah dergileri de onlardan biri. Bizim çok eski bir geleneğimiz. En beğenmediğinize bile imkan bulduğunuz ölçüde destek olun ki, daha iyi olma şansını yakalasınlar. Başka türlü yaşayamazlar, ve ölürlen bizden de parçalar götürürler.

Yine de instagram'daki milyon takipçili karikatür sayfalarının adminine **“paylaşım için teşekkürler :)”**, **“emeğe saygı”** falan yazmakta son derece serbestsiniz tabii, ama orda emek harcayan kişinin, derginin içeriğinin fotoğrafını çekip hesabına yükleyen kişi değil de, espriyi bulmak için dirsek çürüten, oturup çizen, çinileyen, renklendiren, balonlarını yazan, matbaada makineleri yağlayan, dergi balyalarını taşıyan insanlar olduğunu da hatırlamanızı isterim.

Ben şimdi Selami'yi beş tane Penguen alması için bayiye yolluyorum. Hayatımda bu kadar büyük yeri olan

bir şey için asla yeterli olmasa da, yapabileceğim bu. Siz de bi tane alırsanız, belki büyük bir katkıda bulunmuş olursunuz. Olmadı türk mizahına ismini gururla yazmış bir derginin son sayılarına sahip olmak da güzel şey bence.

Okuduğunuz için hepinize teşekkür ederim.





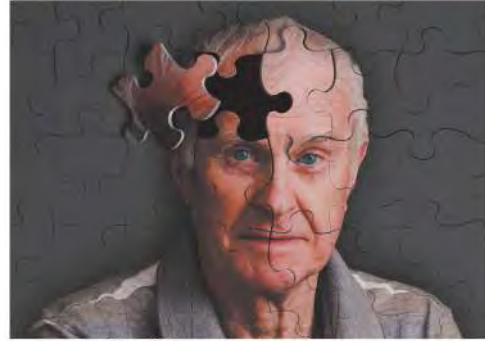
Gelince
üst üste
geliyor
derler
ya.
Anneler
derler,
evhamlı
orta
yaş üstü
erkekler
derler, yüzlerinde
kakasını uzun süredir

tutan çocuk gibi ifade bulunan insanlar
dertlerinden bahsederken
derler. Dertlerden
sıkıntılardan bahsederken iki
üç derdi birbirine bağlamak
için kullanırlar. Acılar
dünyasına hoş geldiniz.
Haciz, hastalık, akraba
kavgası, araba kazası,
yaşlı bir akrabanın evde
düşüp incelmış ve gevremiş
kemiklerini kırması, kızın
evden kaçması ve kaçtığı
çocuğun tam bir hayırsız
çıkması. Gelince üst üste
geliyorlar. Dinlerken "ah,
ben toplumsal anlaşmamız
gereği nasılsınız demiştim,
bu kadarına gönüllü

olmamıştım, bu kadar üst üste geldiğini
bilseydim belki geldiğiniz yöne doğru
sis bombası atardım, dikkatinizi
dağıtıp başka bir yere kaçırdım"
diye düşünüyorsunuz, fakat
araya girip süreci sonlandıracak
bir yol bulamıyorsunuz. İşlem
durdurulamıyor. Bilgisayara da,
bazen bir şeyler yüklerken dikkatsiz
davranıyoruz, önümüze ne gelirse
next tuşuna basıyoruz ve bir
bakıyorsunuz winamp'ın yanında
anti-virüs programı da yüklemiş,
yandex tarayıcıyı da yüklemiş, masaüstünde
bikiniyle dans eden kız eklentisi de eklemiş.
Gözünüz gibi baktığınız, alman mimarın
evi gibi minimal ve zevkli
döşediğiniz masaüstünüz
bir anda yazlık yerde,
torunlardan uzakta, kendisine
"facebooka girersin,
resimlerimize bakarsın"
diye verilen bilgisayarı idare
etmeye çalışan babaanne
bilgisayarına dönmüş, şişmiş,
işlevsiz hale getirilmiş.
Yazlığa babaanneyi ziyarete
gittiğinizde köfte patatesin yanında
bilgisayarı da önünüze koyarlar, "bunun



Yaşlı düşmesi.



Akrabalarımızın yaşlanması.



Bilgisayara virüs girmesi.

içine virüs girdi, açmıyor" derler ama siz
bilirsiniz ki bilgisayarın içine giren aslen iyi
niyetten doğan dikkatsizlik ve ihmalkarlıktır.
İnsan ilişkileri ve karşılıklı diyalog da
böyledir. Bazen biriyle konuşurken konunun
nereye gittiğine bakmadan, yüz ifadelerine
dikkat etmeden, alışkanlıkla next tuşuna
basıyoruz. Gözünüzü açtığınızda alzheimer
olan akrabalar, vergi borçları ve kumarbaz
hayırsız yeğenler de sohbete eklenmiş. Bir
bakmışsınız karşınızdaki insan ağlıyor.
Karşınızdaki insan geçersiz bir işlem
yürütüyor. Hem kendini harap ediyor, hem
de beni inanılmaz üzüyor ve zor durumda

bırakıyor. Bilgisayar aynı
şeyi yapsa power tuşuna
basılı tutarken kulağına
"tamam oğlum, tamam
aslanım, geçecek şimdi" diye
fısıldarım, iyice kapatırım
onu. İnsanda öyle bir şey
yapamazsınız. Sarılacak
mıyız, sakinleşinceye kadar
bekleyecek miyiz? Gelince üst
üste geliyor.

Hayat böyle dostlarım.
Şu an sizlere "gelince üst
üste geliyor" diyarından
yazıyorum. Çimenler solmuş,
çiçeklere hastalık girmiş.
Dünya sonsuz bir arsanın
ortasında, kızgın güneşin altında kavrulan
bomboş bir okul bahçesine dönüşmüş.

"Birebirde
kırarım ben
bu çocuğu,
aşağılayarak
döverim" diye
daldığınız
adamin bütün
eşi dostu
akrabaları
köşe başında
kavganın
başlamasını bekliyormuş. Yerde cenin
pozisyonunda "yüzüm, yüzüme vurmayın"
diye vızıldarken; artık sakat kalan, çürüyen
organlarınıza üzülmeyi
bırakıp yediğiniz dayağa
şaşırdığınız bir nokta geliyor.
Fırtınanın gözü, karmaşanın
içindeki sükunet. Şu an
durumlar böyle. Şu an bir
insan arıyorum, bir an boş
bulunsun, bana "nasılsın, ne
var ne yok?" desin. Gelince
üst üste geliyor diyeceğim,
ömrünün bir kısmını alacağım,
geriye sıkıntı bırakacağım. Şimdiden özür
dilerim.

Furkan Özçoban







"Ensesine sokulu / Kamburunu kaşdı / Şu koskoca bavulu / Beş kuruşa taşıdı / İlan edecek bunu / Kasabanın davulu / Koskoca bir bavulu / Beş kuruşa taşıdı / Yol yakın yolcu ırak / Yola bak yolcuya bak / İstersen yola bırak / Ş u koskoca vapuru"
Abasıyanık - "Hammal"

● Nietzsche, nasıl bir adam, bir yazısında, "nasibi kıtlarla olmalıdır" falan diyor. La, zaten adam terso, nasip kıtlasmış, bir de sen ne saldıryosun Frederik!? Gerçi vardır senin bir bildiğin. O radar gibi bıyla her şeyi bilir insan...

● Taşındık. İlk gün ev, "at girmiş" gibiydi. Bari biraz düzeldi günbegün. Taşındığımız yer, referandumda en çok hayır oyunun çıktığı yer. Tabii ki Beşiktaş!

● Doktor Mehmet Günerli'nin veli toplantısına gidecek olan öğretmen eşine, "Velilerden sen anlarsın, konuş onlarla" diye şarkı söylemesi...

● Bundan çeyrek asır önce, bir görsel sergiye katılmıştım. İşim, takvim yapraklarının yanyana durmasından ibaretti, sadece o yapraklar arasında cumartesiler yoktu. "Cumartesi Anneleri"ne gönderme yapmıştım... Dört sene önce el yazılarım, karalamalarım, notlarımdan oluşan, üç günlük, "Müsvedde" adlı bir sergim oldu. Sergi, dev bir Bebek Kafası gibiydi... Şimdi de "Doğu Bloku" adlı bir serginin hazırlığını yapıyorum. Olgunlaşınca detay veririm, şimdiden asidini kaçırmayım. İnsanın en yakın arkadaşları karikatürcüler olunca, görsel iş kendiliğinden beliriyor ortaya...

● "Yöresel lezzetin çağdaş yorumu" yazıyor bir pide salonunun reklamında... "Dedem de yapardı, ben de yapıyorum ama ben

bugün yapıyorum" diyor yani... Yoksa, yemeğin çağdaş yorumu ne olabilir, tuz yerine yıldız tozu mu ekiyosun be adam!?

● Sadece bir kere de olsa, "Gelsin, yarın başlasın!" diyebilmek için patron olmak istiyor insan...

● "Fizikçi, yaktın beni fizikçi!" Rahmetli Bülent Kayabaşı'ı ilk, bir filmde söylediği bu replikle hatırlıyorum. Melodik şekilde söylediği bu cümleyi. Sonra nice filmde değişik rollerde izledim Kayabaşı'ı. Bir filmde Türkan Şoray'la başrolü paylaşmışlığı vardır, çok büyük onur. Geçen aylarda anlatmıştım, ilk bekar ev imdeki arkadaşım Mehmet, Bülent Kayabaşı'a benzediği için ona kah Kayabaş, kah Bülent, kah da Serbülent derdim. Bülent Kayabaşı'nın vefat ettiğini duyunca aklıma Mehmet geldi. Başın sağolsun Mehmet ve bütün ülke... Oyuncular, seyircilerinin kalplerine gömülüler. Uğurlar olsun sevgili Bülent Kayabaş. Allah'ın rahmeti üzerinize olsun...

● Beyaz adamın siyah olarak uyandığı filmin adı "Watermelon Man" imiş. Evden çıkmak zorunda olduğumuz için ağbimle yarım bırakmıştık filmi. Otuz yıldır peşindeydik! İlgiilenlere teşekkür ederim.

● Dostum Umut Kurt anlattı, Bodrum'da bir otelde kalmış bir zaman, "Emeklilerin kaldığı bir otel, zaten otelin kendisi de emekli gibiydi" diye anlattı. Sabah sabah uykudayken, bahçedeki metal jimnastik aletlerine binenler olmuş, gıcırta almış ortalığı. Umut sen kalk, uykuyu sersemi otelin mutfağından yağ al, aletleri yağla, sonra gene uyu! Uygurzeerin uyuryağlar versiyonu...

● İki çocuktur şu mama sandalyesine alışamadım. Evin içinde, stajyer hortlak gibi...

● "Bayan azdırcı" nedir a dostlar? Hem

bayan diyorsun, hem de azdırmaya meylediyorsun, kibar mısın çakal mısın, şerefsiz! Aydın bir kadının azmasını anlayabilirim fakat bir bayan azarsa ben korkarım arkadaş. Azmış bir bayan, tehlikeli bir insandır. Bayan dediğin sakın olur, azarsa kadın azar!

● Yobazın evinin boyasını "şampanya" yapsan ne mesele çıkar he,

● Başrollerini Fahriye Evcen ve Murat Yıldırım'ın paylaştığı "Sonsuz Aşk" adlı filmi izledim. Adamın o yaşta Uluslararası Beyin

Cerrahları Derneği başkanı olabilmesi için 11 yaşında doçent olması lazım! Çevresinde kadın kaynayan profesörün, baloya temizlikliğe gelen kızla gitmesi de anca filmde olur! Hepsine razıyım ama sinemada şu "amansız hastalık" konusuna bir yıl ara verseler, hakikaten mutlu olacağım. Ha, Fahriye Evcen'i görmek için seyredilir film, onu da belirtiyim...

● Arkadaşım babasıyla tartışıyormuş, baba şöyle demiş: "Sinirlenmek var, dışarı yansıtmak yok!"

● "Ben küçükken, bana hep bi şey icat edicekmişim gibi geliyordu" dedi arkadaşım Alper Aray...

Hep öyle düşünmüş... "Hayat devam ediyor, umudunu kesme" dedim...

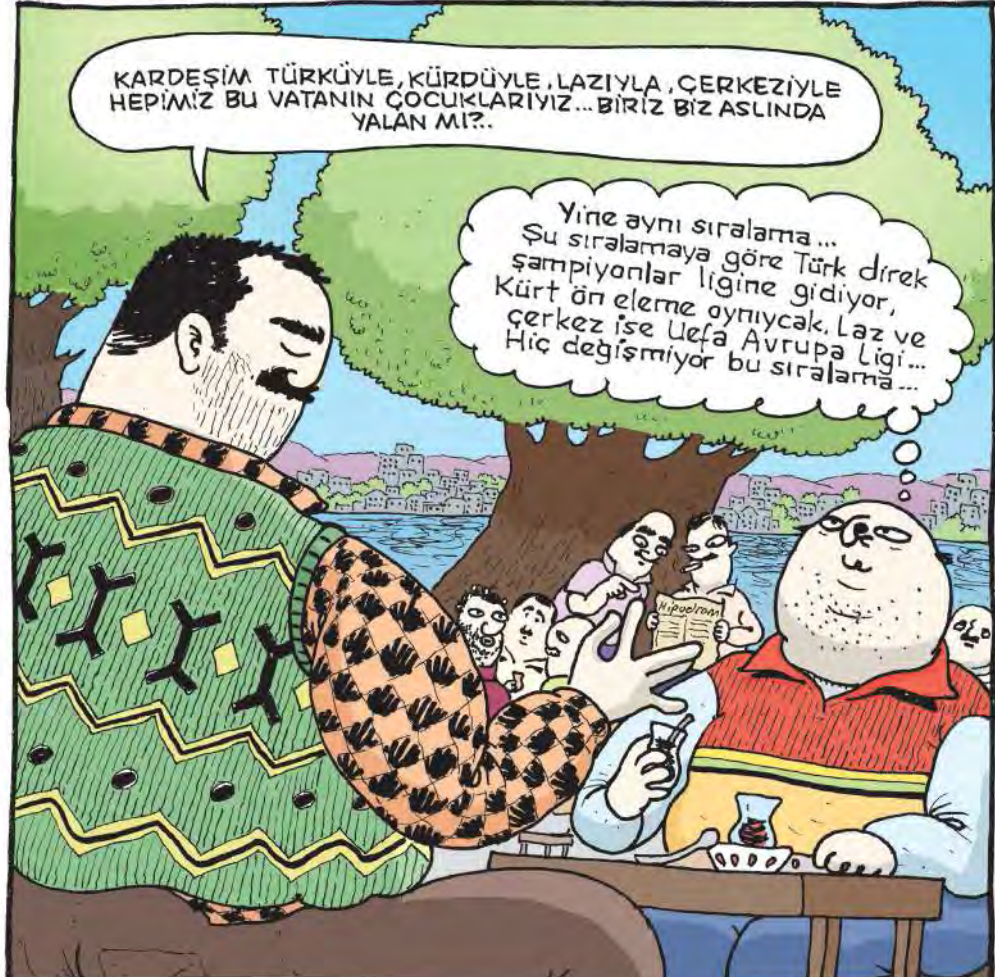
● Bir başka arkadaşım "Günde üç saat uykuyla boş oturuyorum!" dedi. Tam bir işi yok ama gene sekizde ayaktaymış. Boş oturmak da kolay değil, bayağı bir disiplinin gerektiren iş!

● "Babacığim, elimi bırakma lan inek!" (Kendisini denize sokan babasına ufak bir kızın

tepki)

● Kamayor Kabare ve ben, 28 Nisan akşamı, 21.00'de Galata Kamayor Atölye sahnesindeyiz. (Şimşir sokak, 12) Yine aynı kadro, 29 Nisan cumartesi, 21.30'da Cihangir Komedi Kulüpteyiz. (Meclis-i Mebusan Yokuşu, 15)

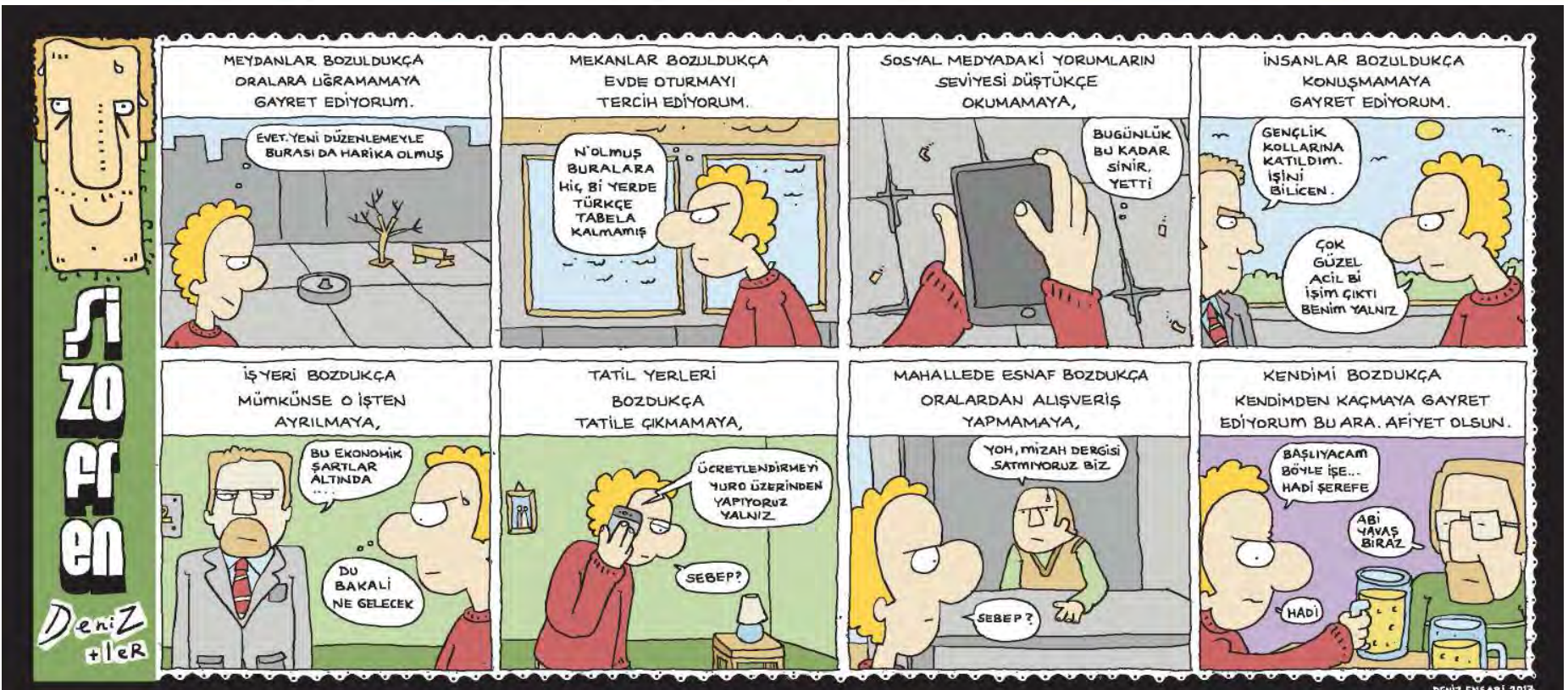
"PIZZA..."



YİĞİT ÖZGÜR



yigit@comic.com



DENİZ ENSARİ 2017



● Hayattaki her konuyla ilgili neden sonuç ilişkisi kurmak normal, normal ama kurulan her neden sonuç ilişkisinde, sonuçtan memnun kalmayınca kendince saptadığın "neden"i, sonuna kadar gerçek bile olsa reddetmek mal değnekliliği. "Böyle böyle dediniz, sonunda böyle oldu, artık demeyin," derken o sonucu hazırlayan sözlerin gerçekliğini hiç sorgulamamakla yerçekimine karşı çıkmak arasında çok fark yok.

● Bir de tabii, iki kavram arasında korelasyon olması, illaki bir neden sonuç ilişkisi doğurmuyor. Mesela 90'larda Türk Popu yükseldikçe enflasyon da yükseliyordu. Türk pop albümlerinin satış grafikleriyle enflasyon grafiğinin aynı oranda yükseldiği gerçeğini ortaya koyarak "Enflasyonun sebebi Türk popudur," diyebilir miyiz? Bence diyemeyiz ama işte sürekli olarak önümüze konan grafikler, neden-sonuç ilişkilerinin çoğu bildiğin bu kafada çıkarımlar. Her nasılsa ülkenin yarısının arkasından gittiği bir liderin başarısını Bekir Coşkun'un köşe yazılarına bağlamakla, Bekir Coşkun doğru bile söylese "Abi böyle söyleme, sonucu böyle oluyor sonra," diyerek bir yere varamayız.

● Dikkatli incellerseniz, Urfa'nın adı Şanlıurfa olarak değiştirildiğinden beri Trabzonspor hiç şampiyon olmadı. Var mı aralarında bir ilişki? Bana pek yok gibi geliyor.

● Ha buna rağmen bana kalırsa kapalı yerde sigara içme yasaklarıyla beraber kahvehanelerin kapanması toplumsal ayrışma ve kutuplaşmayı artırdı. Eskiden mahallenin kahvesinde şu ya da bu şekilde başka partilere oy veren insanları beraber kâğıt oynar, okeye döner, koz çıkardı ve bu sırada birbirlerine takılıp dururlardı. Elbette homojen, bütün müdavimlerinin aynı görüşten olduğu kahveler de vardı ama metropollerdeki kahvelerin çoğunda bir karma durum hâkimdi, çaya karbonatı az koyan,

oyun kâğıtlarını temiz ve yeni tutan kahve daha tercih sebebiydi. E böyle olunca adam bütün gün başka partiden adamlarla kâğıt oynuyor; yarenlik ediyor, oyunlarına yancı yazılıyor; bu adama "senin her gün kâğıt oynadığın adam düşmanındır," demesi çok işe yaramıyor. Al sana sosyoloji tezi konusu. İşin güzel tarafı yanlış çıkarsa da tez konusu, doğru çıkarsa zaten buradan alır yürürsün. İşin içine az biraz kamusalılık, Habermas falan da sıkıştırdın mı senden iyisi yok.

● Yasemin Evcim'le Gece Jimnastiği bittiğinden beri bayır aşağı gidiyoruz, kim ne derse desin.



● Neyse ne. Biz hatayı, "özgüveni yüksek" çocuk yetiştirmeyi bir bok zannederek yaptık. O "özgüveni yüksek" çocuklar, söyledikleri ne kadar aptalca olursa olsun söylemeye, neredeyse hiç düşünmeden akıllarına her geleni fikir diye ortaya atmaya başladılar, sonra onların bir kısmı gidip anamuhalefet partisine danışmanlık yapmaya başladı, durum vaziyetimiz de budur.

● "Bilgi güçtür," pek doğru bir laf doğru olmasına ya, çoğu konuda tersi de geçerli. Eğer söz konusu pozitif bilimler değilse -ki bazen pozitif bilimler bile olsa-, nasıl ki bilgi güçse, güç de bilgi olabiliyor, güçlü olan bilginin içeriğini de, şeklini de istediği gibi belirleyebiliyor. Ha dünya yine de dönüyor (bilgi) tabii ama bunu

her dediğinizde kafanıza sopa indiren biri (güç) varsa, "Varsın dönmeyiversin," diyebilirsiniz.

● Dünyada enerji içecekleri, vitamin hapları, kafein tabletleri gibi aşırı uyarıcıları bizi sürekli kurmalı oyuncak gibi ortalıkta fır döndürmek isteyenlerle rahatlatıp yavaşlamamız için yoga ve meditasyondan yasal yatıştırıcılara ne varsa kürek kürek üzerimize atımlar arasında gizli bir savaş var. Isın soğu, ısın soğu; iflahımız kesildi arkadaş. Votka-redbull'la işi dengelemeye çalışıyoruz ama onların da birinin üzerinde "Sakin enerji içeceğiyle karıştırmayın," diğeri üzerinde "Sakin alkolü içkiyle karıştırmayın," yazıyor, resmen birbirleriyle savaş hâlinelele yani. Şu an iki haftadır kütüphaneye kapanmış, bu iki cephenin savaşının nedenlerini araştırıyorum. Nedir bizden istedikleri, öğrenir öğrenmez size de duyuracağım.

● Hiç fark ettiniz mi, marketlerde, kitapçılarda dergi reyonunda yüzlerce dergi var aslında. Ama siz Hiç fark ettiniz mi, marketlerde, kitapçılarda dergi reyonunda yüzlerce dergi var aslında. Ama siz gidip yine Uykusuz alıyorsunuz ve Uykusuz bütün o büyük medya gruplarının çıkardığı kuşe kağıda basılı, bol bol reklamı yapılan dergilerin hepsinden daha çok satılıyor. Bence kendinizle gurur duymalısınız çünkü büyük sermayeye büyük bir çalım atıyorsunuz. Siz bizi her aldığınızda Uykusuz'un yarısı kadar bile satmayan onca dergiye rest çekmiş oluyorsunuz.

● Hiç fark ettiniz mi, marketlerde, kitapçılarda dergi reyonunda yüzlerce dergi var aslında. Ama siz gidip yine Uykusuz alıyorsunuz ve bence kendinizle gurur duymalısınız çünkü büyük sermayeye büyük bir çalım atıyorsunuz. Siz bizi her aldığınızda bol bol reklamı yapılan, her bayiye sanki satılmışıymış gibi balya balya yığılan dergilere rest çekmiş oluyorsunuz. Ha ama nedir artık bir sürü bayi size Uykusuz satmıyor. Eskisi gibi "Bayinizden ısrarla isteyiniz" diyeceğim ama elin adamının sağı solu belli olmaz, siz yine de öyle çok ısrar etmeyin, durduk yere bizim yüzümüzden sopa da yemeyin. Çok çok "Abi ben alıyorum her hafta, getirtsene bana bir tane" falan dersiniz. Gerçi yine getirmeyecek, tek ayak üstünde kırk yalan söyleyecek size ama neyse. Dediğim gibi, sakın bayinizden ısrarla istemeyin. Ha bakarsınız, gözünüze kestirirsiniz, "Bundan mı korkacağım lan," demeyin, bakarsınız onun da korktuğu başka bir şey vardır.

Tribal
enfeksiyon

GNAM'GNAM' EHE!

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Eyyâh o üç çifte kayak aldı kararım/
Şarkı okuyup geçti bir âfet var içinde"

Nedim

"Bahar temizliği yap" diyor. Ev. Ev öyle diyor. Ne anlarım ben bahardan mahardan ev? Allahalla. Ne işim olur. Karşdakileri gösteriyor pencereden, "Bak elalem..." Halılar silkeleniyor orda. Terasta. Pat pat pat. Onu diyor. "Git o ucu püsküllü sopa gibışeylerden al. Hadi kalk" diyor, "...hani sıkma şeysi olan o kovalar var ya..." "Burda yok ki... semtin marketinde. Zaten gelemem ben elimde öle cart renkli kovalı saplı şeylerle ordan öle taa Üsküdar'dan... İsrar etme allaşkına, lütfen ev" diyorum. "Var ki zaten evde ayrıca..." "Onlan olmaz" diyor, "...onun püskülleri mi kaldı, inceldi ip gibi oldu, sopanın metali cırt cırt yerleri çiziyor. Sen onu duyucan da ohho..." diyor. Elinde gelse beni Sindirella'nın üvey annesi gibi azarlara azarlara, döve döve... Saçımdan tuta tuta. Arap sabunuyla yerleri fırçalttıracak. Hergün, düzenli ondört saat. Sanki beni yavruyken bulup, acıyıp lütfen içeri aldı. Töbe töbe... Salak buldu sanki biraz. "Ayy, bırak bunu öle otursun, miskin miskin öf, himbil şey" diyor. "Dur biraz" diyorum, "öle, o şekil yapamam ben" diyorum. "Ama tabi, yalan yapıldak, adet yerini bulsun diye, üstten üstten, bişeyler yaparım... Hiç yapmam değil" "Beklentini çok abartılı tutma ev, hayal kırıklığı olmasın sonra bak..." Beğenmiyorum beni. (silk, pısrık, güçsüz, içine kapanık bulduğu kocasını hiç beğenmeyen o Atiye Hanım...odasına kapanıp sürekli saatler tamir eden, kitaplar ciltleyen zavallı Behçet Bey- O müthiş "Mahur Beste" Tanpınar) "O atılmaz öle oraya... Bak bak bak" "Onu ordan mı aldın, aldığın yer orası mı" "toplasana şu soğan kabuklarını yerden, söylemesen iki ay durur onlar orda öyle, şu mutfağın haline bak, köpek bağlasan durmaz" "Kalksana, güya fatura yatacağ, bekliyo elektriği kessinler, anca o zaman gitçek" "İki dakika müsaade et kalkıcım şimdi" "Beşte kapanıyor, otur otur sen öle, otur...zahmet etme" Sanki Kim Novak'ın gençlik haliyle hasbelkader evlenip kızı eve kapatmış, yaşlıca bir adam. Mışım gibi gibi hissettirmeye çalışıyor beni. İnce ince... Suçluluk duygusu'na çalışıyor. Sinsi şey. Belki haklı da mı ne biraz. Öf. Karışık işler. Gençliği, güzelliği heba olup gidiyor mu? Ne yapasan mutlu olmaz. "Fena değil", "fena değil" "İyi" yok. Hep o olmayan kaşlarının kırıştırılmış aralığıyla. Mr. Muscle tipi adamları mı beğeniyor? O temizleme ürünü kutularının üzerindeki o kaslı adamlar. Herşeyi ovalayan o adamlar. "Tipin o mu, doğru söyle bak!" İçimden soruyorum tabi bunu. Bir şüphe kemiriyor karnımın içinde biyerleri. O balkonda bir gün olsun kahvaltı etmişliğim yok. Deniz görüyor güya. Boş saksılar. Üstüste. Kimilerinde kurumuş biri iki dal. Kurumuş topraklar. O çok rahatsız oluyor. Gizli dertleri olan bir kadın gibi de uyumuyor geceleri. Hiç. Nerdeyse hiçbir gece. (Öle karanlıkta hışır hışır. Kalorifer borularından iç çeker gibi sesler. Gurultular. Buz dolabının hırıltıları. Tık taklar, bişeyler... Musluklardan damla tıp tıpları) "Porçöz" almıyorum diye bana kızıyor: "o küçük bir sürü hap gibi lavabo açıcılardan" "Unuttum



Evlerle başımız belada.

"Öf okuma şu adamı" diyor, "şimdi ağızından kötü bir laf çıkacak"

Adorno elimde.

"Bilinen anlamıyla "barınak" artık imkansızdır." Sistemin (modern kapitalist sistem) geldiği yeri diyor: "Ev geçmişte kalmıştır" Öyle diyor Adorno. "...Orada yaşanan her konforun bedeli bilgiye ihanettir bugün, en küçük sığınma duygusuna bile aile çıkarlarının küflü kokusu karışmaktadır." "Kendi evimizi ev olarak görmemek, orada kendimizi "evimizde" hissetmemek, ahlakın bir parçasıdır." "...Yanlış yaşam, doğru yaşanamaz."

"Ev sahibi olmamam, iyi talihimin bir parçası bile sayılabilir," diyormuş Nietzsche. Adorno aktarıyor. İşte bunu duyunca çıldırıyor.

"Kalk o zaman! Hadi hadi hadi, toparlan, al bavullarını def ol!" Def ol! Dışarı! Dışarı!" "Aa! Bi dakika ya nooluyoruz ya? Ben mi diyorum öle? Nietzsche diyor. Demiş yani nooluyoruz. 'Ben de öyle

düşünüyorum, hem de aynısını" mı dedim? Dedim mi öle? Allala. Ölmüş gitmiş insanlar ayıp oluyor ama ev. Aa! Alıntı o "Hıı, herşeyi de siz biliyorsunuz zaten, madem öyle düşünmüyorsunuz elalemin laflarını bana taşıymıycan, sen var ya, adamı delirtirsin!" "Adam" mı? Bi dakika. Sakin ol ev.



Yahya Kemal

Kaçıp canımı mı kurtarsam. Başımızın belası/çigerimizin köşesi bu "evler" Bunlarla naapıcaz? Bilemiyorum. Bütün bu esaretin/külfetin/bağımlılığın/ yabancılaşmanın erken farkına varmış kimi yazarlar var. Akıllı insanlar işte onlar. Otellerde yaşayıp otellerde öldüler. Büyük yazar, düşünür, politik eylemci Jean Genet. Ben gittiğimde henüz hayattaydı. Kaldığı oteli göstermişlerdi, Paris'te, önünden geçerken. Bakmıştım kafamı

kaldırıp pencerelere.

Daha önceki evleri: sırasıyla; "yetimhane" "İslahevi"

"hapishane"

Büyük büyük, çok büyük şairimiz Yahya Kemal Beyatlı. Ha keza, o da Park Otel'in ünlü 165 no' lu odasında yaşadı. Bavulları, kitapları... Orada da (aynı otelde) vefat etti zaten. Hiçbir zaman bir evi olmadı.

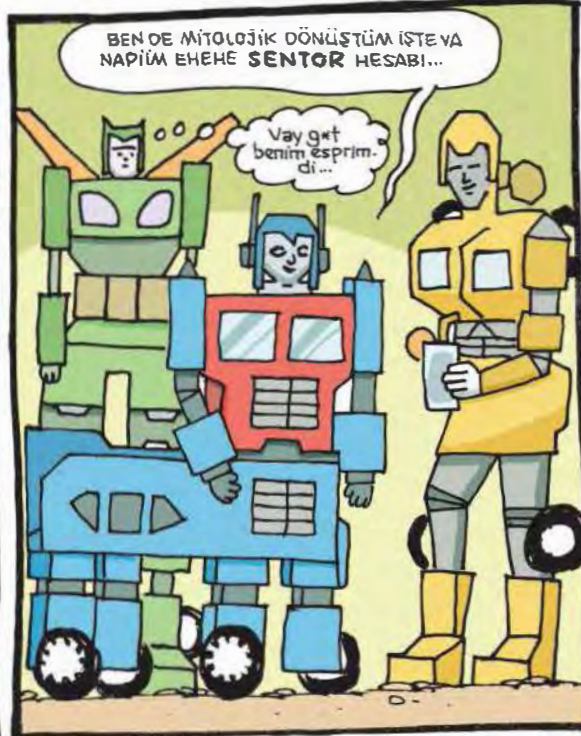
Yazı biterken.

Ani bir sağanak camlarda. Tıprı tıprı tıprı. Konuşan ev'i falan unutuyorum bir an. Güya çay yapıp seyredeceğim. Mutfağa koşuyorum. Ketildaki su kaynamadan kesiliyor sesler.

Nisan yağmuru. (yerdeki soğan kabuklarını alıp çöpe atıyorum ama bu arada)

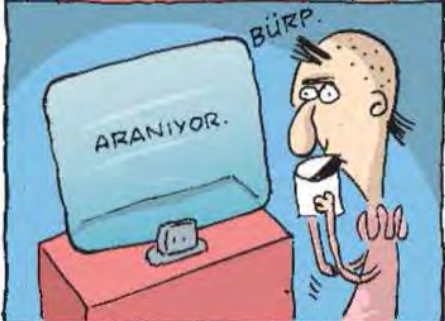
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...







SENE 2048 OLMUŞTUR ARTIK VAPAY ZEKA TEKNOLOJİSİ ÇOK GELİŞMİŞTİR. OLAYLAR GELİŞİR.



Vatandaş : Penguen



Cabbar CAMBAL (32):

Hayvan az daha evrilsen Bnumara siyah bilardo topu gibi olacaktı lan... Ha belki de bilardo topuydu, kuyusu gibi deliklere gire gık en sonunda kuya evrildi... Ama az evrildi.. Çünkü uşamıya..



Timur E330 (23):

İnsanlar bazı hayvanları kornik bulurlar.. Penguen bu hayvanlardan biridir.. İnsanlar bazı hayvanları ise ciddi bulurlar.. Mesela baykus.. Bazı hayvanlara ise sefti anlamlar yükleyebiliriz.. Mesela yılan.. Sinsilik vardır yilandan... Ama "yılan gibi vücutu var," da deriz.. Ayrıca penis benzeren yapıyla tıp dünyasını uzunca yıllar meşgul etmiştir yılan.. Peki "uzunca yıllar" nedir?.. Bazı yıllar diğerlerine göre uzundur.. Tıpkı şubat'ın diğer aylara göre kısa olması gibi.. Hatta şubat'ı bazen daha da kısalır, kısalır... Sonra bir de bakarsın şubat yok... "Abi bu sene şubat yok mu?" "Yok, Mart var... Biraz da Nisan// Gibi..



Kozimind RUSYALI (29):

Peki, bambaşka bir şey söyleyeyim... Uzaylılar bazen insan kaşıyıcı ya, yani öyle haberler filan var... Ya uzaylı niye insan kaşırsın lan... O kadar teknolojisini, tıf ilik yıllarından gelmişsin... Uzaylı rica etse, binmeyecen mi?.. Bence kaşırmasına gerek yok.. Ben yolda uzaylı gevirse, davet etse "Abi bizim gezegene gelmek ister misin, DNA'na bakacak, sonra gelecek," dese, seve seve giderim... Seviye seve seve QX7R gezegenine gideriz.. Vite QX7R gezegenine gideriz.. yataklı ufo olması lazım ama..

“kendimi
durduracak
değilim”

Fırat Budacı



MÜZİĞİN ÖTEKİ YÜZÜ

Perşembe (K.A.’nın anlatımı)

İşte başladı! Davul tarihinde hiçbir baget hiçbir davula bu kadar ruhsuz vurmamıştır. Bagetler aynı ritimde ve herhangi bir melodiye dönüşmeden yaklaşık bir saat boyunca davullara vuracak, ara sıra ses kesilecek, ben tam “Oh be!” derken yine başlayacak. Hayata geç kalmanın gürültüsü bu. Davul çalmaya heveslenen üst kat komşumdan bahsediyorum. Kapı ziline yazdığına göre adı Artun. Adam 40 yaşlarında. Ve her geç kalmış insan gibi, gerçekleşmeyen hayallerini sonradan

görme girişimlerle dengelemeye çalışıyor. Yaklaşık bir haftadır ilkokul bandosu düzeyine bile erişemeyen bu ritimler ne tür bir evrimle davul sololara dönüşecek, bilmiyorum. Birkaç defa gidip kapısına dayanmayı ve bu işkenceye bir son vermeyi düşündüm, ama belki bir ilerleme kaydederek de, bu sesleri çağdaş hoşgörü potasında eritirim diye bekledim. Olmadı. Adamın davulundan çıkan sesler bir türlü korku filmi ritminin ötesine geçmedi. Korku filmlerinde bile tansiyonu yükselten tekdüze ritmin bir sonu vardır. Ama bu davulun sonu yok. Bir insan nereye kadar gerilebilir?

Perşembe (A.Y.’nin anlatımı)

Davul bana çok iyi geldi. Yaşadığım ağır depresyondan nerdeyse çıktım diyebilirim. Davul hocamdan ilk derste öğrendiğim ritmi beş gündür çalışıyorum. Biraz sıkıcı, ama bir yandan da temelim iyice sağlamlaştı. İçimdeki davul ateşi o kadar hararetle ki bazen bagetleri zor dizginliyorum. Davul hocamın, “Sakin verdiğim ritmin dışına çıkma!” uyarısını uygulamaya kararlıyım. Kırk yaşından sonra davul virtüözü falan olacak değilim, ama belki ilerde bir grubum olursa güzel bir barda caz falan yapabilirim. Para için değil kendi keyfim için müzik... Düşünmesi bile heyecan verici. Grubun ismini “Ayakta Yolcu” düşünüyorum, ya da “Andro-Poz” gibi ironik bir isim de olabilir. Daha çok çalışmalıyım.

Cuma (K.A.’nın anlatımı)

Bugün iyice coştı ayı. Ritim aynı ama şiddeti artırdı. Sonunda dayanamayıp Vileda’nın sapıyla iki kere tavana vurdum. Duymamış olacak ki çalmaya devam etti. Pes etmedim. Baget ve davula, Vileda ve tavanla karşılık verdiğim bir tür düet yapmaya başladık. Ritim konusunda ben daha iyiydim. Sonunda sesimi duyarak çalmayı bıraktı. Fakat çok geçmeden, “Bu duyulmuyor değil mi?” anlamında şiddeti azaltarak yeniden çalmaya başladı. Vileda’yı alıp bir kere daha çaldım tavanı. Vermek istediğim mesaj açıktı: “Duyuluyor, o da duyuluyor.” Sesler tamamen kesildi.

Cuma (A.Y.’nin anlatımı)

Bugün akşam tam kendimi ritme kaptırmışken aşağı kattaki Koray denen adam tavana vurarak beni uyardı. Ama nasıl vurmak? Bir an neye uğradığımı şaşırdım. Sonuçta burası Asmalimescit; bangır bangır müzik de dinlersin, eve otuz kişi doldurup parti de verirsin. Beş dakika kadar bekleyip tekrar hafif hafif çalmaya başlayınca aynı uyarı yeniden geldi. Aslında aşağı inip, “Burası Asmalimescit koçum, emekli hayatı istiyorsan başka yere taşınacaksın” falan demek vardı, ama daha ilk tepkide olay çıkarmak istemedim.

Cumartesi (K.A.’nın anlatımı)

Akşam saat 10’a doğru yine hafif hafif çalmaya başlayınca

(galiba beni test ediyordu), Vileda’yı kaptığım gibi gerekli cevabı verdim. Ses derhal kesildi. Dünkü tecrübeme dayanarak elimde Vileda bir süre tetikte bekledim. Ses gelmeyince dersini aldığını düşünerek normal hayatıma geri döndüm. Meğer üç saat sonra, ben tam uyumaya hazırlanırken o da geri dönecekti. Yataktan fırlayarak kalktı. Bir haftadır duyduğum tekdüze ritmi mumla aratacak inanılmaz bir gürültüyü. Adam davullar arasında saçma sapan ataklar yapmaya, coştukça zile abanmaya ve bir süre sonra da berbat bir sesle art arda “İşte bu!” diye bağırmağa başladı. Neyin peşindeydi bu adam? Günün birinde, bir solistin, “Ve davulda Koraay!” diye bağıracağını, kendi ismini duyunca mekânı solo içinde bırakacağını falan mı düşünüyordu? Belki bu salağın hayali “Davulda Koray!” günleriydi, ama şimdilik “Aşağıda ben” vardım. Öfkeyle çıktım merdivenlerden.

Cumartesi (A.Y.’nin anlatımı)

Düneye göre daha hafif sesle çalmama rağmen yine uyarı geldi. Bu geri zekâlı kendini ne sanıyor? Ne yani, bundan sonra hiç davul çalmayacak mıyım ben? Öfkem bir türlü geçmeyince dışarı çıkıp biraz dolaşmaya karar verdim. Yaklaşık üç saat sonra eve dönerken sarhoştum. Eve girdiğimde salonda kuzu gibi yatan davulumu görünce öfkem yeniden tavan yaptı. Müzik hayatımın bir manyak yüzünden bitmesine izin veremezdim. Paltomu bile çıkarmadan davulun başına geçip hırsıyla çalmaya başladım. Alkol sanki ellerimin bağını çözmüştü. Bilgiyle değil, içimden taşan bir hisle nefis davul atakları yapıyordum. Zilin sesi beni daha da coşturdu. İnanılmaz bir ritim tutturmuştum. Art arda zile abanırken kendimden geçtim. Delirmiş gibiydim. Kapı çaldı.

Polis Olay Tutanağı

06.02.2017 günü saat 24.10’da, Asmalimescit, No:71, Hamson apartmanında yaşanan bir kavga ihbarıyla ivedi olarak olay yerine intikal edilmiştir. Olay yerine ulaşıldığında, şikâyet konusu olayın apartman sakinlerinden Koray ALAN ve Artun YELKENCİ arasında gerçekleştiği tespit edilmiştir. Koray ALAN, gece geç saatlere kadar davul çalarak kendisini rahatsız eden Artun YELKENCİ’yi uyarmak maksadıyla kapısını çaldığını, yaşanan tartışma sonrası, Artun YELKENCİ’nin baget denilen yaklaşık 30 santim uzunluğunda bir müzik aletiyle kafasına vurduğunu söylemiştir. Artun YELKENCİ, Koray ALAN’ın kendisini itmesi ve “Senden bir b.k olmaz,” diyerek tahrik etmesi sonucu öfkelenildiğini ve bagetle saldırdığını kabul etmiştir. Söz konusu bagete el konularak birbirinden şikâyetçi olan taraflar Taksim Polis Merkezi’ne davet edilmiştir.

Uykusuz

Yiğit Özgür
Uğur Gürsoy
Cihan Ceylan

29 NİSAN CUMARTESİ

Saat: 14:00 İzmir Tüypap Kitap Fuarı

İMZA
GÜNÜ



Uykusuz Dergisi’nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 27 NİSAN 2017 | Sayı: 504

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yıldız Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat:1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaraları: TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ

Katar'lı şirketler, büyük bir hızla Türkiye'deki şirketleri, arazileri, gayrimenkulleri satın almaya devam ediyor.

